



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Urania Mining, s. r. o.**, se sídlem Přístavní 531/24, Praha 7, zastoupeného Mgr. Tomášem Bílkem, advokátem se sídlem Platněřská 191/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 28. 1. 2009, čj. 271/M/09 4267/ENV/09, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2014, čj. 6 Ca 100/2009 – 64,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2014, čj. 6 Ca 100/2009 – 64,
se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2008, čj. 542/198/G1/08/409, žalovaný zamítl žádost žalobce o stanovení průzkumného území Osečná – Kotel pro vyhledávání a průzkum vyhrazeného nerostu – radioaktivní nerosty.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného rozkladem, který ministr životního prostředí zamítl rozhodnutím ze dne 28. 1. 2009, čj. 271/M/09 4267/ENV/09.

II.

3. Žalobce podal proti rozhodnutí ministra žalobu u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 25. 2. 2014, čj. 6 Ca 100/2009 – 64, zrušil obě správní rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek městského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

5. Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem, že měl povinnost vzít v úvahu vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „MPO“) při posuzování souladu žádosti žalobce o stanovení průzkumného území se státní surovinovou politikou. Podle městského soudu měly orgány veřejné správy interpretovat státní surovinovou politiku shodně a stěžovatel pochybil, posoudil-li žádost „z hlediska úzkých resortních postojů“, nikoliv „z hlediska celé exekutivy“. Závěry městského soudu nemají oporu v zákoně č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „geologický zákon“), a jsou v rozporu s jeho vlastním rozsudkem ze dne 10. 6. 2011, čj. 11 A 18/2011 – 251. MPO podílí na tvorbě státní surovinové politiky a stěžovatel je zpravidla konzultuje při posuzování žádostí podle § 4a geologického zákona, ale jen stěžovateli náleží pravomoc rozhodnout o souladu žádosti se státní surovinovou politikou.

6. Městský soud nesprávně dovodil, že interpretace státní surovinové politiky musí brát v potaz později vydaná usnesení vlády a přihlížet k dynamice vývoje v dané oblasti. Státní surovinová politika, na kterou odkazuje § 4a odst. 6 geologického zákona, byla přijata usnesením vlády ze dne 13. 12. 1999 č. 1311, k Surovinové politice v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů. Do přijetí nové státní surovinové politiky je tento dokument jediným relevantním zdrojem pro rozhodování podle § 4a odst. 6 geologického zákona. Stěžovatel podpořil svůj argument odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 7 As 59/2009 – 142.

7. Městský soud pochybil, posoudil-li průzkum a těžbu uranu jako dva odlišné procesy a vytkl stěžovateli, že hodnotil žádost žalobce o povolení průzkumu i s ohledem na vhodnost případné budoucí těžby. Podle § 4a odst. 6 geologického zákona stěžovatel zamítne žádost o stanovení průzkumného území, „pokud další veřejný zájem převýší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska.“ Předmětem posouzení je nejen samotný průzkum, ale i budoucí těžba. Oba procesy spolu souvisí a stěžovatel byl ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu povinen se zabývat existencí veřejného zájmu, který by převýšil zájem na průzkumu a těžbě uranu v dané lokalitě.

8. Rozhodnutí o žádosti žalobce podle § 4a geologického zákona bylo předmětem správního uvážení stěžovatele. Městský soud měl omezit přezkum rozhodnutí na zjištění, zda nevybočilo ze zákonných mezí, bylo v souladu s pravidly logického uvažování a zda byl dodržen řádný procesní postup. Městský soud nahradil správní uvážení stěžovatele vlastním uvážením o souladu průzkumu se státní surovinovou politikou, čímž nepřípustně zasáhl do sféry moci výkonné.

IV.

9. Podle žalobce se stěžovatel mýlí s odůvodněním rozsudku městského soudu. Ten zrušil správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a podstatné porušení ustanovení o

řízení před správním orgánem spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, předjímání výsledku rozhodnutí a porušení zásady spolupráce státních orgánů v zájmu dobré správy.

10. Městský soud nepřiznal MPO pravomoc interpretovat státní surovinovou politiku. Pouze konstatoval, že stěžovatel cíleně opomenul přihlédnout k vyjádřením a stanoviskům MPO, *„která opakovaně a konzistentně považují vyhledávání a průzkum ložisek nerostných surovin za žádoucí a souladný se státní surovinovou politikou.“* Postup správních orgánů hodnotil jako jednostranný, a proto procesně nesprávný.

11. Žalobce souhlasil s městským soudem, že státní surovinová politika je v čase proměnlivá. S poukazem na usnesení vlády ze dne 23. 5. 2007 č. 565, k prodloužení těžby uranu na ložisku Rožná v lokalitě Dolní Rožínka, podotkl, že by bylo absurdní tvrdit, že vláda rozhodla o pokračování těžby uranu v rozporu s vlastní státní surovinovou politikou, která formálně nebyla změněna. Dále upozornil na dokument s názvem *„Surovinová politika České republiky“* vytvořený MPO v červenci 2012, ve kterém je ohledně těžby uranu konstatováno, že *„došlo k přehodnocení původního záměru ukončit těžbu a usnesením vlády ze dne 23. 5. 2007 č. 565 bylo stanoveno, že na lokalitě Rožná bude pokračovat těžba po dobu ekonomické výhodnosti.“*

12. Žalobce se ztotožnil s městským soudem, že při rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území se stěžovatel neměl zabývat případnou budoucí těžbou. Skutečnost, že průzkum a těžbu nelze bez dalšího spojovat, plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, čj. 7 As 59/2009 – 142. Stěžovatel zamítl žádost žalobce výhradně z důvodu tvrzeného rozporu se státní surovinovou politikou a nezvažoval jiný veřejný zájem ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona *in fine*. Pokud by stěžovatel vážil například zájem na ochraně životního prostředí, musel by specifikovat negativní dopady zamýšleného průzkumu a vypořádat se s tvrzením žalobce, že průzkum bude proveden moderním a šetrným způsobem.

13. Městský soud nenahradil správní uvážení stěžovatele. Napadená rozhodnutí zrušil z důvodu nesprávného procesního postupu. Stěžovatel se dostatečně nevypořádal s podklady předloženými žalobcem a státní surovinovou politiku vyložil jednostranně, bez zřetele k vyjádřením MPO a usnesením vlády. Rozhodnutí stěžovatele vykazovalo znaky libovůle a představovalo zneužití správního uvážení a vybočení ze zákonem stanovených mezí.

V.

14. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

15. Kasační stížnost je důvodná.

16. Městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele a ministra pro nedostatek důvodů, předjímání výsledku řízení a nerespektování ustanovení o vzájemné spolupráci správních orgánů.

17. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jak správní orgán věc uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr a proč považuje důvody žádosti za liché, mylné nebo vyvrácené. „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je totiž třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010 - 53). „*Pokud spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení příslušných orgánů a v odůvodnění rozhodnutí správní orgán nevyloží, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001 - 47).

18. Městský soud vytkl rozhodnutím stěžovatele a ministra nepřihlídnutí k vyjádřením MPO. Nejvyšší správní soud dal za pravdu stěžovateli, že podle zákona o geologických pracích je v jeho výlučné pravomoci rozhodovat o žádostech o stanovení průzkumného území. Na tom nic nemění skutečnost, že MPO je ve smyslu § 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů „*ústředním orgánem státní správy pro (...) tvorbu jednotné surovinové politiky, využívání nerostného bohatství, energetiku, teplárenství, plynárenství, těžbu, úpravu a zušlechťování ropy a zemního plynu, tuhých paliv, radioaktivních surovin, rud a nerud.*“ Podle § 4a odst. 6 geologického zákona stěžovatel zamítne žádost o stanovení průzkumného území mimo jiné v případě, že je v rozporu se státní surovinovou politikou. Pro závěr městského soudu, že výkon této pravomoci stěžovatele „*nemůže vybočit z interpretace této politiky, která již jen s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů přísluší společně oběma zmíněným resortům [míněno stěžovateli a MPO], resp. společně exekutivě*“ není v geologickém zákoně opora.

19. Kasační soud nesouhlasil s městským soudem, že není podstatné, zda vyjádření MPO mělo povahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Závazným stanoviskem by se stěžovatel musel řídit. MPO však není v řízení o žádosti o stanovení průzkumného území dotčeným orgánem podle § 136 správního řádu. Žádný zákon mu tento status nepřiznává, ani jej neopravňuje k vydání závazného stanoviska nebo vyjádření, které by bylo podkladem rozhodnutí o stanovení průzkumného území. V rozsudku ze dne 17. 12. 2010, čj. 7 As 70/2009 - 190, Nejvyšší správní soud konstatoval ve vztahu k § 4a odst. 6 geologického zákona, že, „*[v]ýklad státní surovinové politiky, tj. v daném případě toho, co s ní je a není v souladu, je [...] v kompetenci ministerstva [životního prostředí]*“. Stěžovatel přesto dal MPO na vědomí zahájení řízení o stanovení průzkumného území a umožnil mu vyjádření k žádosti žalobce. Aby stěžovatel (resp. ministr) nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, bylo nutné, aby odůvodnil, proč názor MPO, kterým následně argumentoval i žalobce, nepovažoval za správný (srov. výše zmíněný rozsudek čj. 5 A 48/2001 - 47).

20. Ve vyjádření ze dne 8. 4. 2008, čj. 15389/2008/05400, MPO sdělilo, že státní surovinová politika obecně podporuje průzkum ložisek nerostných surovin financovaný ze soukromých zdrojů. Podle ministra však bylo třeba hodnotit státní surovinovou politiku jako celek a při posuzování žádosti o stanovení průzkumného území bylo nutné zohlednit konkrétní okolnosti týkající se dané žádosti a předmětného území. Státní surovinová politika jako základní koncepční dokument v oblasti nerostných surovin explicitně

stanovila, že cílem je ukončit těžbu uranu, zabezpečit ochranu jeho významných zdrojů pro případné další využití a zabezpečit sanaci dlouhodobých následků těžby uranu. Geologické informace o ložisku Osečná – Kotel získané průzkumem provedeným v 70. a 80. letech 20. století dostačovaly k tomu, aby na jejich základě bylo stanoveno chráněné ložiskové území Kotel. Tím byla v souladu se státní surovinovou politikou zabezpečena ochrana významného zdroje uranu pro jeho případné budoucí využití. Ministr nerozporoval, že žalobce by byl schopný provést průzkum pomocí modernějších technologií a získat o ložisku další geologické informace. Ty by však byly využitelné především pro následnou těžbu. Z hlediska cílů sledovaných státní surovinovou politikou by byly nadbytečné.

21. K vyjádření MPO ze dne 18. 5. 2007, čj. 17868/2007/03300, ministr uvedl, že bylo vydáno v jiném správním řízení a nemá obecnou platnost. Pokud MPO v tomto vyjádření argumentovalo ve prospěch průzkumu ložisek uranu zájmem na energetické soběstačnosti, ministr konstatoval, že „Česká republika nedisponuje kapacitou pro konverzní ani obohacovací práce ani pro výrobu palivových článků.“ Domácí zásoby uranu představují zpeněžitelnou komoditu, ale nemají vliv na energetickou bezpečnost státu.

22. Kasační soud dal za pravdu stěžovateli, že nebyl povinen řídit se vyjádřením MPO a že odlišný názor na soulad žádosti se státní surovinovou politikou odůvodnil. Nelze se ztotožnit s názorem městského soudu, že stěžovatel nedostal imperativu vzájemné spolupráce správních orgánů v zájmu dobré správy ve smyslu § 8 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel zaslal žádost žalobce MPO k vyjádření, ač mu zákon tuto povinnost nestanoví. S odlišným názorem MPO se pak dostatečně vypořádal. Zásadu vzájemné spolupráce správních orgánů nelze vykládat tak, že by příkazovala názorovou homogenost ústředních orgánů státní správy, tím spíše pak v otázkách, o kterých přísluší rozhodovat pouze jednomu z nich.

23. Městský soud měl dále za to, že stěžovatel pochybil, když nepřihlédl k „*dynamice vývoje*“ v oblasti surovinové politiky, zejména ve světle usnesení vlády ze dne 23. 5. 2007 č. 565, k prodloužení těžby uranu na ložisku Rožná v lokalitě Dolní Rožínka. Stěžovatel správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 7 As 59/2009 – 142, ve kterém kasační soud k povaze státní surovinové politiky uvedl, že se jedná o dokument přijatý formou usnesení vlády, který je podle § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích „*závazným kritériem pro posuzování a rozhodování orgánů státní správy o využití nerostných surovin a jejich zdrojů*.“ Vláda přijala státní surovinovou politiku usnesením ze dne 13. 12. 1999 č. 1311, k Surovinové politice v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů, pod názvem „Surovinová politika v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů“. K její změně dosud nedošlo. Usnesením vlády ze dne 30. října 2013 č. 825, k Informaci o průběhu procesu posuzování vlivů na životní prostředí aktualizace Státní energetické koncepce a průběhu aktualizace Surovinové politiky České republiky, vláda uložila ministru průmyslu a obchodu „*zpracovat a vládě do 31. března 2014 předložit návrh aktualizace Surovinové politiky*.“ Na aktualizaci surovinové politiky se nicméně stále pracuje a dokument s názvem „Surovinová politika České republiky“ vytvořený MPO v červenci 2012, na nějž ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal žalobce, nebyl přijat

vládou a neměl povahu závazné státní surovinové politiky ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona.

24. Pokud jde o usnesení vlády ze dne 23. 5. 2007 č. 565, k prodloužení těžby uranu na ložisku Rožná v lokalitě Dolní Rožinka, ministr v rozhodnutí o rozkladu správně posoudil, že se týkalo pouze ložiska Rožná v lokalitě Dolní Rožinka a nepředstavovalo změnu státní surovinové politiky. Usnesení reagovalo na změněnou situaci v dané lokalitě a bylo vydáno v souladu s § 30 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle kterého dobývání výhradního ložiska nesmí být zastaveno, aniž bylo zajištěno, že jeho pozdější dobývání bude technicky možné a hospodářsky účelné a bezpečné.

25. Podle městského soudu stěžovatel nepřihlédl k tomu, že předmětem žádosti žalobce bylo vyhledávání a průzkum ložiska uranu, nikoliv samotná těžba, a oba odlišné procesy nesprávně posoudil jako jeden. Stěžovatel upozornil na to, že podle § 4a odst. 6 geologického zákona je třeba zkoumat, zda další veřejný zájem nepřevýší zájem na průzkumu a následném využití ložiska. Z toho plyne požadavek zabývat se při posuzování žádostí o stanovení průzkumného území i eventuální těžbou.

26. V rozsudku čj. 7 As 59/2009 – 142 Nejvyšší správní soud vyložil § 4a odst. 6 geologického zákona tak, že následné využití ložiska, jímž může být i těžba, může správní orgán poměřovat v řízení o stanovení průzkumného území pouze „dalším veřejným zájmem“. Soulad se státní surovinovou politikou se zkoumá jen ve vztahu k průzkumu.

27. Přestože průzkum ložiska a jeho případné následné vytěžení nelze bez dalšího spojovat, bylo by naivní se domnívat, že účelem průzkumu prováděného a financovaného soukromým subjektem je něco jiného než těžba. To ostatně potvrzuje i žádost žalobce o stanovení průzkumného území, ve které uvedl: *„Průzkumné práce jsou motivovány výrazným růstem cen uranu na světových trzích a stále se zvyšující poptávkou po této energetické surovině. Cílem prací bude zajištění surovinových zdrojů pro možné budoucí ekonomické využití v souvislosti se stávajícími zpracovatelskými kapacitami.“* Posouzení stěžovatele (resp. ministra) o rozporu žádosti se státní surovinovou politikou bylo logické. Cílem státní surovinové politiky bylo ukončit těžbu uranu a zabezpečit ochranu jeho významných zdrojů pro další případné využití. Žadoucí byl tudíž pouze takový průzkum, který by vedl k ochraně objeveného ložiska uranu. Žádost žalobce se týkala území, kde již bylo na základě dříve provedeného průzkumu vyhlášeno chráněné ložiskové území. Průzkum provedený žalobcem mohl být užitečný pouze z hlediska těžby, proto nebyl souladný se státní surovinovou politikou.

28. Stěžovatel (resp. ministr) navíc identifikoval „další veřejný zájem“, v podobě zájmu na sanaci starých ekologických zátěží způsobených dřívějším průzkumem v dané oblasti. Tento zájem podle § 4a odst. 6 geologického zákona *in fine* musel poměřovat nejen zájmem na průzkumu, ale i na eventuální těžbě. Je nasnadě, že podle státní surovinové politiky nebyl zájem na těžbě, ani na průzkumu, který by byl smysluplný pouze z hlediska budoucí těžby. Správně proto převážil další veřejný zájem, jímž bylo zaházení negativních následků minulé těžby.

29. Žalobce měl za to, že stěžovatel (resp. ministr) nezvažoval jiný zájem ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona *in fine*, protože v takovém případě by se musel vypořádat i s navrhovaným, k životnímu prostředí šetrnějším, způsobem provádění průzkumu. Toto tvrzení neobstálo. Ministr v rozhodnutí uvedl následující: „*Ministerstvo v souladu se státní surovinovou politikou upřednostnilo veřejný zájem na odstranění starých ekologických zátěží a na zhlazení negativních následků způsobených předchozími geologickými pracemi před zájmem na dalším geologickém průzkumu předmětné lokality, ačkoli by tento nový průzkum byl prováděn k životnímu prostředí šetrnějšími metodami.*“

30. Městský soud shledal, že stěžovatel podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem tím, že již v oznámení o zahájení řízení předjímal jeho výsledek. Toto pochybení mohlo mít podle městského soudu za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

31. Kasační soud z obsahu spisu zjistil, že stěžovatel konstatoval v oznámení o zahájení řízení o stanovení průzkumného území Osečná – Kotel ze dne 17. 3. 2008, čj. 542/198/G1/08/292, že „*[n]avrhovaný průzkum není v souladu se surovinovou politikou České republiky.*“ V usnesení o stanovení lhůty pro vyjádření k podkladům řízení ze dne 17. 3. 2008, čj. 542/198/G1/08/293, stěžovatel odůvodnil stanovenou délku lhůty tím, že „*žádost o stanovení průzkumného území je v rozporu se státní surovinovou politikou a tudíž veškeré námitky týkající se eventuální budoucí těžby jsou v tomto řízení irelevantní.*“

32. Nejvyšší správní soud nesouhlasil s městským soudem, že se jednalo o podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tvrzení stěžovatele o nesouladu průzkumu se státní surovinovou politikou v oznámení o zahájení řízení a usnesení o stanovení lhůty pro vyjádření k podkladům bylo nezávazným procesním stanoviskem vysloveným na základě podané žádosti. Informovalo žalobce v počátku řízení o tom, kde stěžovatel spatřoval problém podané žádosti, a umožnilo mu tímto směrem argumentovat. V rozhodnutí o zamítnutí žádosti pak stěžovatel odůvodnil, v čem spatřoval rozpor žádosti se státní surovinovou politikou.

33. Správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení a rozhodnutí správního orgánu je nutno vnímat jako jeden celek s rozhodnutím o odvolání či o rozkladu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, čj. 4 Ads 86/2008 – 198). Žalobce v rozkladu obsáhle argumentoval k otázce souladu žádosti se státní surovinovou politikou a ministr se s jeho námitkami dostatečně vypořádal (viz odst. 20 výše). Procesní stanovisko stěžovatele o rozporu žádosti žalobce se státní surovinovou politikou vyslovené v počátku řízení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

34. Závěrem se kasační soud zabýval tvrzením stěžovatele, že městský soud nepřipustně nahradil správní uvážení vlastní úvahou. Námitka neobstála. Nejvyšší správní soud vysvětlil pojem správního uvážení v řadě svých rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, čj. 8 As 56/2007 – 151 nebo ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Asz 105/2004 - 72). Při rozhodování podle § 4a odst. 6 geologického zákona správnímu orgánu nepřísluší správní uvážení, protože toto ustanovení neumožňuje úvahu o použití právního následku (vyhovět žádosti, nebo ji zamítnout). Předmětné ustanovení

obsahuje demonstrativní výčet negativních podmínek, při jejichž naplnění (přesněji při naplnění kterékoliv z nich) správní orgán musí žádost zamítnout.

35. Při posuzování souladu žádosti se státní surovinovou politikou správní orgán vykládá dokument obsahující tuto politiku, přičemž správnost jeho interpretace podléhá přezkumu ve správním soudnictví (viz rozsudek čj. 7 As 59/2009 – 142). V případě, že dospěje k závěru o rozporu žádosti se surovinovou politikou, je povinen ji zamítnout. Pokud se jedná o poměrování „dalšího veřejného zájmu“ se zájmem na průzkumu a následném využití výhradního ložiska, správní orgán musí nejprve posoudit, zda určitá skutečnost spadá do rozsahu vymezeného neurčitým právním pojmem veřejného zájmu. Je-li obsah neurčitého pojmu naplněn (např. je-li potřeba odstranění starých ekologických zátěží v daném území uznána za veřejný zájem), provede správní orgán poměrování se zájmem na průzkumu a eventuálním využitím ložiska. Převáží-li „další veřejný zájem“, musí správní orgán rozhodnout způsobem předvídaným právní normou (k neurčitým právním pojmům srovnej rozsudek ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012 – 45, nebo již zmíněné rozsudky čj. 5 As 105/2004 - 72 nebo 8 As 56/2007 - 151).

36. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1. s. ř. s.). V něm soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

37. Městský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. března 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu